

רואהין מיקומו מוציאה מידי פיגול, ואין הטעם misuse 'תפוט לשון' ראו.

רבא נושא לחשות על אביו: במשמעות מנהות יב) שניה משנה הדומה למשנתינו, אלא שבמשמעות ארבע עבירות של זהה מדובר באربع עבירות של מנהה וקמיציה, תחינה בכליה, הולכה, הקטרה, וגום שם חולק רבי יהודה וסובר שאם מהשחתה חזץ למגנו קדימה למחשבת חזץ למכוונו, הרי זה פיגול אפס שית הימוחשות דיו בשבועה אחת, ונמצא לפ' זה שאם חישב בקמיציה לאכול כויתת חזץ למגנו וכויתת חזץ למכוונו, לרבי יהודה נשאה פיגול, וקשה, הרי קמיציה שמחשוב בה כויתת חזץ למגנו ובויתת חזץ למכוונו, אין כאן חזזה מהדיבור הראשון, שהרי כמה כויתים יש בשירתי המנחה ויכל לחוש על אחד חזץ למגנו ועל אחר חזץ למכוונו, דילבי לחזות דמי – ורומה למי שעושה תמורה לעולה ושלמים באונן של לחזות, ככלומר שחיצה היהת תמורה עולה והציה תמורה שלמים ופליני התנאים וסובר רבי יהודה שהמחשבה הראשונה היא הקובעת, ומוכחה שאף כאשר לתוכה אמורים תפוס לשון ראשון, ובaan לא תוכל להרחץ שעשה חלק מההובדה במחשבת חזץ למגנו וחלק במוחשבת חזץ למכוונו, שכן שירך לומר בכן בענין קמיציה.

מת|ן רץ אביו: ה^ט י^ט יש להרחץ כמו שתירצתי לעיל, שעשה חלק מעובדה במוחשבת חזץ למגנו ואוז הקובע הפיגול] חילקה השני במחשבת חזץ למכוונו, ואין מדובר בעבודת הקמיציה אלא בעבודת ההתקורתה, ד^אמר בשעת הקטרת קומץ מנהה שייאלך כויתת משيري המנחה חזץ למגנו, ואוז הקובע הפיגול, ובשעת הקטרת קומץ לבוגה אמר שיאכל כויתת חזץ למכוונו.
| |

רבא מעמיד את קושיתו באופן שישול את התירוץ הקודם של אבבי: דמיונה במוניות (שם) עוסקת גם במחשבה בעבודת מנוחת חטא, ומשמע שגם בזה חולק רבי יהודה ואך אם חשב חוץ למנה וחוון למוקומו בעבודה אחת נעשה פיגול, והרי **קומין דמנחת חוטא** דיל'כא לבזנה בחריה, ואי אפשר לומר כמו שפרשת לעיל ושבשתה הקטרת הקומין חשב חוץ למנה ובתקורת הלבונה חשב מוחשנה אחריתן **ופלגי התנאים** וסובר רבי יהודה שהמוחשנה הראשונה קובעת, ומוכח שאמורים 'תפוס לשון ראש'ן' ואך בשאי תלות בחזרה:

⁹⁸ מתרץ אביו: אף שמנחת חוטא מזכרת שם במשנה, אינם מה שנהלכו רבי יהודה והכמים אם המשבה הראשונה קובעת אפילו בעבודה אחת לא פליגי בענין זה לגבי מנחת חוטא, אלא לגבי שאר מנהות.

רב אש מתרץ על הקושיא האחרונה באופן אחר: אמר רב באש, אם תימציא לומר פלייג גם בענין מנוחות, יש לומר לפלי איבין פלייג בפסיונות, ככלmor במחשבת חולבה, שבספיעה הראונה אמר שיאכל כוית חוץ לומנו, ואז הוקבע הפיגול ולדעת רבי יהודיה, ובפסיעה שנייה אמר שיאכל כוית חוץ למקוםו.

הגמרה מביאה דעות/amoraim+/nosipim+/למחוקת+/אבי+/ורבא:/
רב שמי בר אש מטען בריתא ברדייבי, שלא חלק רבוי מאיר אלא
באופן שאמר תמורה עליה תמורה שלמים אבל באופן של להזות/
מודה שלא שיר בה הפסוס לשון ראשון/, רב הוזא בר בון מהני
ברדריאן, שגם בזה החלק רבוי מאיר.

רב דימי מקשר את השיטות של רב מאיר (בענין תמורה) ורבי יהודה (במשנתינו): **כ' אחא** רב דימי, אמר, שרב' מאיר הסובר ש אדם שאמר 'תמורה עלתה תמורה שלמים' הרי זו תמורה עלה, **בשיטות** רבי יהודה (במשנתינו, בענין מהשבת פיגול) אמר, **דאמר היפס**

לשׂוֹן רָאשׁוֹן, דְּגַנְּן), אָמֵר רַבִּי יְהוֹדָה זֶה כְּפִילָה, אֲםָם מְחַשֵּׁבָת קְוָמָן
קְרַבָּה אֶת מְחַשֵּׁבָת הַפְּקוּדָה אֲפִילָוּ אֲם שְׁתִי הַמְהַשְּׁבָותָה זוֹ בָּאוֹתָה
הַעֲבוֹדָה, הָרִי זֶה פְּגֻלָּה וְתִּקְיָנָן אַלְיאָוּ בְּרַת, בִּי מְחַשֵּׁבָת חַזָּן לְזָנוֹן
שְׁחַיָּה הִיְתָה הַרְאָשׁוֹנָה, הִיא הַקּוּבָּעָת, וּמְבוֹאָר מִדְבָּרִי רַבִּי יְהוֹדָה
שָׁאוּלִים 'תָּפֹס לְשׁוֹן רָאשׁוֹן, וְהוּא טָעַמוֹ שֶׁל רַבִּי מַיְרָה בְּעֵינֵינוֹ תָּמָרָה'.¹¹⁶

1 מшибה הגמורה: אין, רישא בשתי עבדות, ממופרש בלשונה, סיפא
2 שאין עניינה מפורש, יש להעמיד בכל עניין, בין בעבודה אחת בין
3 בשתי עבדות.

הנראה מוכיחה הרבה יהונתן: תנ"ג, אמר רבי יהודה, וזה הבעל אם מהשחתת חומן קדמָה למחשבת המקומות פיגול וחיבין עליון ברת, ולשון זה הכלל, מורה כי בא להוטף דבר על המפורסם בלשון המשנה, ובשלפָא לרבי יהונתן, היינו דקאנין' זה הבעל, לרבות עבודתה אחת, שום בוה מדבר רבי יהודה, אלא לאילפָא, מא' זה הבעל, בולם, מה בא לרבות. מסימנת הגמרא: **कשייא.**

הגמרא פותחה בנידון הקשור למוניטין: **תנן חתם** (המורה כה), אדים שהעמיד במתה חולין אצל שתי בהמות קדשים, אחת עליה ואחת שלמים, ואמר **הרוי** זו של חולין **תמורת עזלה** **תמורת שלמים**, הרי זו **תמורת עזלה**, שיש להפט ליעיר את לשונו הראשו, דברי רבי מאיר. אמר רבי יוסי, אם **לך נתבונן תחילה** ותשתייה **תמורת עלוה** ושלמים, **זה אליל** ואיך **אפשר לחוץיא שטי' שמות** באחת, והוזכר להקדים אחד מהם, **רבינו קניין**, ששתי הקדשות הללו, ואם משאמור **הרוי** זו **תמורת עזלה** (1) **(ונבלך)** ואמר **הרוי** זו **תמורת שלמים**, הרי זו **עזלה**, שכבר חלה קדושת עליה ואין קדושת שלמים חלה עליה.

הגמר דנה אם מהולקת זו נאמרה גם באופנים נוספים: **איבעיא לה'**

אדם שאמר **תרי** זו **טמורת עולה** ו**שלמים**, פהו, האם וזה רבי מאיר שדבריו קיימים, שלא אמר רבי מאיר 'תפוצש לשון ראשון' אלא באפן שאמר 'טמורת עולה' המורה שלמים, שכין שהoir 'במורת'

פעמים, נראה שהוחר מדבריו הראשונים, אבל כאן שאמר 'תמורת עולה ושלמים' דבר אחד הוא, או שאין טעמו של רבי מאיר וב'תמורת עולה תמורה שלמים' ממש חזרה, אלא שדרתו של אדם שקדושה החול בשעת היצאת הדימילים מפני, וכמשמעותו ומוסיף חלה הקדושה מיד עוד לפני שהמשיך את דבריו, וכמשמעותו ומוסיף שלמים', בבר אין לקודשת שלמים מקום לחול כי קודשת עליה פשטה בכל הבמה. ואם תפשטו את הספק הצד השני, שקדום מחייב קודשת עליה ולאחריה רוחה להחיל קודשת שלמים, יש להסתפק באפן שאמר, בהמה ול^חצאות לעולה ושלמים, כלומר ח齊ה תמורה עליה וח齊ה תמורים שלמים, פהו, האם זהה על כל פנים נאמר שמחיל את שתי הקודשות אחת, ודבריו קיימים, או נאמר שדרתו של אדם להחיל את הקודשות בסדר דיבורו, וכך מחייב קודשת על ח齊ה ועל ח齊ה, וכך שלחה על ח齊ה פשטה בכל הבמה, ושוב אין קודשת שלמים יטולה לחול.

38 אמרואים נחלקים בפרשיות הספק: אמר אבוי, בהא וראי מזורה רב
39 מאייר שקדושת שניים חלים בין לא אמר רבי מאיר 'תפוס לשון
40 ראשן' אלא בשנראה שחוור מדבריו, אבל אכן הכל דיבור אחד
41 הוא. רבא אמר, עירין רלא מחליקת, שלרבי מאיר לעלם ואומרים
42 'תפוס לשון ראשון', ואפיילו בשניאנו חזרו בו.
43 רבא מקשה על אבי ממשנתינו: אמר רבא לאבוי, לדידך דאמרת
44 בהא וראי מזורה רבוי מאיר - לשיטרן שרבי מאיר מודה באופן
45 שאנו חזר מהחיבור הרាជון (בגונ 'לחוותה') שאין אומרם תפוס
46 לשון ראשון, קשה, כדי שיחיתה, שנינו שאם שחת על מנת לאכול
47 בזית למחור ובזית בחוץ, שתי מחשבות אלו אין סותרות אחת
48 לשניה, שהרי כמה בזיתים יש בבהמה וככל לחשוב על ביתה זה קר
49 ועל בזית זה קר, דילבי לך'צוט דמי - ודומה למי שעשו תמורה
50 לעולה ושולמים באופן של 'לחוותה', שבשני עניינים אלו דעתו לשני
51 הדברים שאמר וายינו חזר מאמירתו הרואהנה, ופליגי הtantנים לגבי
52 שיחיטה וסובר רבי יהודה שאין אכן עירוב מחשבות אלא תפוס לשון
53 ראשון והרי זה פיגול, וטעמו משום שסובר רבוי מאיר, ומוכח שאף
54 בשניאנו חזר מדייבורו הרាជון, אומרים תפוס לשון ראשון.

מתרץ אבוי: אמר ליה, מי סברת – וכי סובר אתה שאינה לשיחתך
אללא לבפוף, ואף שאמר מתחילה השיחתך שייכאל כוית חוץ לזמננו
ובוית חוץ למקומו, אין פועלות דבריו ונשיטה בשעת הוצאת המילים
מן匪, אלא ברגע של סוף השיחתך, לפוי זה והקשית על דבריו, שלפי
שיטתי אין לומר בזה 'תפוס לשון ראשון' ומדווע סובר רבי הודה
שמהשבה הראשונה קובעת, אך באמת אין הדבר כן, אלא ישנה

59 פוניות בחוץ פונות למחר, פוניות למחר פוניות בחוץ, בבחוץ ויתר בחוץ
 60 בבחוץ ויתר למחר, בבחוץ ויתר למחר בבחוץ, בכל אלה פסל
 61 ואין בו בפרט, ורביה יהודה חולק שאם מוחשבת הוזמן קודם, הרי זה
 62 פיגול, ומודוקדק שדווקא אם חישב על שתי אכילות חילק רבי יהודה,
 63 הוא אריך – אבל באופן אחר, שחשיבת שתי מוחשבת על אכילה אחת,
 64 לרבי יהודה עירוב מוחשבות הויי ומורה שאינו פיגול, שאם לא כן,
 65 היה לו להניא להשמע את מחלוקתם כשחישב את שתי המוחשבתות
 66 על אכילה אחת, שהוא יודיש יותר. וכך נזכר זה מוכח מהמשנה,
 67 לא היה לו ללו לשאול, ומודיע שיחתה את שאלתו.
 68 לפניו תשובת רבי נגידים שיש שלוש אפשרויות של הוכרת חוץ למשנו
 69 וחוץ למקוםו בעבודה אחת: א. בזיה למחזר שchanן שתי מוחשבתות
 70 שהוחכרים לאו ואו החיבור, ומשמע יותר שchanן שתי מוחשבתות
 71 נפרdotות, ושין כוה הכלל יתפס לשון ראשון, ב. בזיה למחר וכזאת
 72 בחוץ, שהוחכרים בוואיז החיבור, ובזה יש יותר מקום לומר שהכל
 73 מהשחה את הדיא לא שיר יתפס לשון ראשון, ג. בזיה למחר
 74 בחוץ, שחשיב את שתי המוחשבתות על אכילה אחת, ובזה עוד יותר
 75 יש לומר שהכל מוחשבה אותה ולא שיר דבר חיבור לפי מה שמשני לו ואט
 76 רבי אמר לך, הוא שאל בזיר דבר תרתי לא אמרתך לאגנינה תרתי לא
 77 אמרת – ואיך אתה אומר משנני לנו. לזריך לאגנינה תרתי לא
 78 קשיא לא – עברוך ששניינו לך את מחלוקתם של רבי יהודה וחכמים
 79 בשני אופנים, שנחלקו בין בשאמור כזאת ובין בשאמור כזאת
 80 וכזאת, בשניהם חילק רבי יהודה, לא קשה לך איך הדין בכזאת בחוץ
 81 למחר, שודאי בזין שלא הזכיר גופן וזה בගירסת המשנה ממשמע
 82 שאין בו מחלוקת, אבל לזריך לא אנתניתה – שכאשר שניינו לו
 83 משנה זו לא שניתבי בה אלא חרדא – אופן אחד בלבד, והינו כזאת
 84 למחר כזאת בחוץ, ושמיעינו לך – ואחר משאר
 85 התלמידים דק א' גרא' פרט – שהם שונים שני אופנים במחלוקת
 86 רבי יהודה וחכמים, והינו כזאת כזאת וכזאת – סבר – והשׁב
 87 בדעתו ולא ידע האם מעצם הוסיפו כן בטעות או שכך נשנה להם
 88 רבי, והינו שהסתפק האם לזריך דזוקא – גירסתו נשנה לי רבי היה
 89 המודיקת, שבכזאת כזאת נחלקו הוגנים, וזריך – והאופן שגורסים
 90 שאר התלמידים, שwon מחלוקתם גם כזאת וכזאת עירוב
 91 מוחשבות הוי, ולא חילק בזזה רבי יהודה, והם לא קיבלו גירסתו זום פפי
 92 רבי אילא מעצם הוסיפו כך בטעות, ולפי זה כל שכן בכזאת למחר
 93 בחוץ מוחשבתות מעורבות זו, או דלמא דירחו דזוקא – או שמא
 94 גירסתם של התלמידים מודיקת, שקר קיבלו מרבי, שרבי יהודה
 95 וחכמים נחלקו בין בזאת כזאת ובין בזאת כזאת, ולזריך שיווי
 96 שיר לי – ולי נשנה רקה אופן אחד בלבד ובזאת שיר ולא הזכיר
 97 אופן אחר שהזיה ראי לחוכיר, ומדרשיר לי לזריך הָא – ומאהר
 98 שכאשור נשנה לי משנה זו שיר את האופן של בזאת וכזאת / נין
 99 להגניה ומשיר להו לזריך נמי בחר – ששיר גם להם בזזה, כלומר
 100 שוגם בששנה לשאר התלמידים שני אופנים, מכל מקום גם להם לא
 101 אמר את הכל, אלא שיר אופן אחד, והינו כזאת למחר בחוץ,
 102 שבאמת גם בזזה חילק רבי יהודה. והוא שהתסתפק לו, האם רבי יהודה
 103 וחכמים נחלקו גם בכזאת למחר בחוץ.
 104 מבירת הגמרא: וזה אנטניתה – ומזה האופן נשנה רבי ללי, כזאת
 105 כזאת או כזאת וכזאת, אלימא בזית וכזאת אנטניתה, הָא לא שירא
 106 הוי, שהרי ממלא יש למדור מכר לגבי האופן השני, אבל שכן כזאת
 107 כזאת זו מוחשבת נפרdot, אלא בזית כזאת אנטניתה.
 108 מקשת הגמרא: ותיבע לך ללו לגבי בזית וכזאת, שהריא איפלו בה
 109 אינו מבורר לו אם חילק רבי יהודה, ומודיע שאל על כזאת למחר
 110 בחוץ.
 111 מתרצה הגמרא: סבר לוי איבען מיניה חרדא דשגען פרט –
 112 שאל מרבי דבר אחד ואשמע תשובה לשוני הדרבים, דאי בענין –
 113 שאם שאל לגבי בזית וכזאת, הָא נחא אי אמר לוי דודה בל –
 114 שמחשبة אותה היא, ולא חילק זהה רבי יהודה, בל שבען בזית למחר
 115 בחוץ לא חילק, אלא אי אמר לוי שזכות וכזאת פרט הוא וסובר בה
 116 רבי יהודה תשופש לשון ראשון, אפטוי – עדין בזית למחר בחוץ קא

1 אבוי דוחה, שכן טעםו של רב מאיר מושם חפות לשון ראשון: אמר
 2 לה אבוי, והוא אמר רפה בר בר חנה אמר לוי יהונן, כי מנגעת
 3 להו – כשותצתה לקרב את דבריהם של רב מאיר ורבוי יוטר בענין
 4 תמורה בבל' תרדי, תמצוא דלא פליינ'.
 5 תמה ר' דידי: ולא פליינ', והוא מפושט דמיילן פליינ'.
 6 מבאר אבוי אמר ליה אבוי, פליינ' במא דפלני, ולא פליינ' במא
 7 דלא פליינ', בלוומה, אינם חולקים בענין תפוס לשון ראשון, אלא חולקים בפירוש דעתו
 8 قولם אין אומרים תמורה עללה תמורה שלמים, דאמר רב יצחק בר יוסף
 9 של האמור תמורה עללה תמורה שלמים, האיל מזרה חילה על כל מזרה
 10 אמר רב ביון, חבל מזרם היכא דאמר תחול זו ותמורה עללה
 11 ואחר כך (אמר) תחול זו ותמורה שלמים, לדברי תחול לא הייל
 12 קדושת שלמים, אין קדושה חילה על קדושה, וכן כשם אמר לא תחול
 13 זו אלא אם כן חלה זו, דברי הבל הייל שתி הקדושים מכין
 14 שנתוכין להחihil את שתייהן, כי פליינ' דאמר תמורה עולה תמורה
 15 שלמים, שרבינו מאיר סבר מדרהו לה למזרת תמורה עולה
 16 ושלים, ואילו הוא אמר תמורה עולה תמורה שלמים, שמע מינה
 17 מיותר לא הדר בית – חזר בו, ולאחר שסביר נעשה תמורה עללה
 18 בדיבורו הראשון, אין בכחו לחזור. ורבינו יוסי סובר שאינו חזר בו
 19 אלא מהכוון לשני הדברים, שסביר האדים דאי אמר תמורה עולה
 20 ושלים, וזה אמינה לפרש את כוונתו דפלנא תמורה עולה ופלנא
 21 תמורה שלמים, ולא תרב למוות, כי אי אפשר להזכיר לחיצאי,
 22 להבי אמר תמורה עולה תמורה שלמים, למזרה דבולה עולה
 23 ובילה שלמים הוי – שփששות עללה בכלה ובין התפשות
 24 קדושת שלמים בכולה, וטועה וסביר שבאונן והינתן היה להזכיר
 25 ובין שנתוכין לשני הדברים, דבריו קיימים וחלות בה שתי קדושות.
 26 ומובאר בדיבורו אלו של רב בר חנה, שאם אמר תמורה עללה
 27 ושלים מודה רב מאיר שדבריו קיימים ואין אומרים תפוס לשון
 28 ראשון, ונמצא שאינו סובר רבבי יהודה במשנהינו, שלדעתו אמורים
 29 תפוס לשון ראשון.
 30 משיב ר' דימי: אמר לך, הוא – רביה בר בר חנה אמר לא פליינ'
 31 רב מאיר ורב ביון בענין תפוס לשון ראשון, אנא אמינה – ואני
 32 אמר פליינ', ולרבוי מאיר אף באומר תמורה עולה ושלמים, שנתוכין
 33 לשנייהם, אומרים תפוס לשון ראשון כרביה יהודה.
 34 מבואר במשנהינו שאם אמר כזאת למחר, כזאת בחוץ, סובר רב
 35 יהודה שנעשה פיגול, והטעם, מושם שאומרים תמורה לשון ראשון.
 36 הגמרא מודקdet באיזה אופן נאמרו דברים אלו: אמר עולא
 37 ואיתמא רב אושעיא, אפער רעדין חבירין בבל – אויל יודעים
 38 חבירינו חכמי בבל, מודי הגיסא הנבונה במשנהינו, האם בזית למחר:
 39 בזית בחוץ תנן, או בזית למחר בזית בחוץ תנן, ומפרש את הספק:
 40 יש לומר, בזית למחר בזית בחוץ תנן – ושינויו, וכיוון שאמר לאיל ואיז
 41 החיבור, כשתי מוחשבתות זו, ושיר לומר תפוס לשון ראשון:
 42 אמר בזית בזית, דיבור אחד הוא ולא שיר צפוף לשון ראשון ראשון
 43 ולדבריו הבל עירוב מוחשבות הוי, שמחשבותו חוץ למשנו וחוץ
 44 למקוםו מוערכות אחת עם השניה, ואין זה פיגול. או דלמא בזית
 45 ובזית תנן, דרבוי יהודה אפילו שהזכיר בוואיז החיבור פרטא הוי –
 46 שתי מוחשבתות נפרדות זו, ושיר צפוף לשון ראשון, וכל שבען בזית
 47 בזית, ודאי ישתי מוחשבתות זו.
 48 הגמרא מוכיחה שבס בזית סבר רב כי יהודה תפוס לשון ראשון:
 49 תא שמע דבבא מיניה לוי מרבי, חייש לאכול בזית למחר בחוץ,
 50 כלומר חייש לאכול מחר בזית בשאר בחוץ למוקמו, מהו, האם בזיה
 51 מודה רביה יהודה שאינו פיגול, שהכל מוחשبة אחת מוערכות היא ולא
 52 שיר צפוף לשון ראשון, או שמא גם בזזה חילק רבי יהודה.
 53 משיב רבי: אמר לך, זו שאללה יפה, ואשיך עליה שבאונן זה
 54 שחשיב לחוץ לנוינו וחוץ למוקומו על בזית אחת, עירוב מוחשבות הוי
 55 אפלו לרבי יהודה, ומודה שאינו פיגול.
 56 רב שמעון בן רב תמה, מודיע שיבח רבי את השאלה: אמר לפניו
 57 רב שמעון בר רב, וכי לא משנניינו היא, שמובאר בה שבאונן זה
 58 עירוב מוחשבתות הוא. ומובאר כיצד מוכח כן ממשנהינו שנינו, לאכול

המשך ביאור למס' זבחים ליום שישי עמ' ב

7   כו, **אֲלֹא אֵי אָמַר לִיה ש'כּוֹית לְמַחְרֶבֶת בָּחוֹזֶן**, **כֵּלֶל** הוּא ומחשובות
8   מעורבותה הָן, **אֲבָתִי בְּנִית וּכְזִית מִיבָּעֵי לִיה** – ישאר ללווי ספק.
9   עונה הגמרא: אף אם היה משב ש'כּוֹית לְמַחְרֶבֶת בָּחוֹזֶן, הוא דיבור
10   כולל, היה מבין לו מה הדין ב'כּוֹית וּכְזִית' מותוך נימנת הדיבור של
11   רבי, שאם 'כּוֹית וּכְזִית' הוא דיבור כולל, **אֵם בֵּן מִרְתָּחָה רַחָח** – היה
12   כועס רבי על שאלת ממנו שלא כהלהכה,

1   **מִיבָּעֵי לִי**, שמא מודה רבי יהודה, שהרי בזה יותר יש לומר
2   שמחשובות מעורבותה הָן.
3   שואלה הגמara: **אֵי חַכִּי הַשְׁתָּא גַּמְיִ** – גם עבשו ששאל לו על כזית
4   למחבר בוחזן, אין זה ברור שיפשות רבי את כל ספיקותיו בתשובה
5   אחת, דההניגח **אֵי אָמַר לִיה בְּזִית לְמַחְרֶבֶת בָּחוֹזֶן פָּרָטָא** ואומר בזה רבי
6   יהודיה/תפוס לשון ראשון, **כֵּל שְׁבֵן לְגַבֵּי בְּנִית וּכְזִית** יסביר רבי יהודה